

פרפרים

מבחר פתבים

איור: נטע גנור – באדיבות ארגון אמני הציור בפה וברגל הבין-לאומי

מז'יב

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

פרפרים

מבחר כותבים

פרפרים

מבחר כותבים

מוֹטִיב

ספרים

פרפרים | מבחר כותבים
Butterflies | Various Writers

איור הכריכה: נטע גנור – באדיבות ארגון אמני הציור בפה וברגל הבין-לאומי
עריכה ועימוד: אלירן דיין
הוצאה לאור: מוטיב ספרים

ניקוד והגהת השירים והסיפורים באחריות הכותבים בלבד!

מהדורה ראשונה – ה'תשפ"ז 2026

© 2026 כל הזכויות על היצירות המופיעות באסופה זו שמורות למחברים

© 2026 כל הזכויות על האסופה והפקתה שמורות למוטיב ספרים

info@motiv-magazine.co.il

סדר היצירות

- 9..... פרפר לבן | גלית גז
- 11..... דווקא עכשיו | שירלי שמואל
- 13..... פרפר סגול | אלה בר
- 14..... מטמורפוזת הפוכה | נגה הראל
- 15..... על־זמני | חגי רטנר
- 17..... היום שלפני | לילך מאיר
- 18..... נמפית פרפרית | אסתר א. קאפח
- 19..... טיפולי פוריות | שירי ארד־איבצן
- 20..... פרפרים יכולים | אורטל הילה חייט
- 21..... מטמורפוזת | יהורם גלילי
- 22..... הנאת הרגע | תמר דוד־כריספי
- 23..... ליער יש פרפרים בראש | נטע גנור
- 25..... כנפיים של דם יבש | קרן טייכמן
- 29..... פרפור חדרים | לילך מאיר
- 31..... מות העש | נגה הראל
- 34..... * | שירי ארד־איבצן
- 35..... פריו לא יסוף מזרעו | חגי רטנר
- 36..... להצמיח כנפיים | אורטל הילה חייט
- 37..... ריחוף | עמית דרבקי־חן

39.....	פרפר מיכל שחר
40.....	שינוי לילך מאיר
42.....	פרפר מינה גורל
43.....	* עדנה אפק
44.....	רפרוף הפרפר אסף קורן
45.....	פרפרים שירלי שמואל
47.....	עשי לילה נגה הראל
49.....	פרפר שירי ארד־איבצן
50.....	כשאלוהים בוחר להגזים לילך מאיר
51.....	מחזור חיים חגי רטנר

פרפרים – כבעלי חיים, כסמל, וכמטפורה. פרפר כטרנספורמציה, כתשוקה, כזיכרון חמקמק, כיופי עדין וכדומה. היצירות באסופה זו הן אישיות, ריאליסטיות או דמיוניות, אך נושאות עימן תנועה, שינוי, או רגע של ריחוף. אסופה זו נותנת דרור לפרפרים שבכותביה.

פרפר לבן

גלית גז

יֵצְאֵתִי לְהִלִּיכָה כְּהַרְגֵלִי, מוֹל הַיָּם הַגָּלִי,
וְהִבְחַנְתִּי בְּךָ מְשִׁיק כְּנָפִים לְצַדִּי.
פֶּרֶפֶר לָבֵן, יִפְיֶפֶה, עֵדִין וְשִׁבְרִירִי,
מִתְעוֹפֵף בְּקִלְיוֹת וּמְלוֹה אֶת דַּרְכִּי.

תְּהִי־תִי הָאֵם זֶה מְכָן אוֹ מְקָרִי,
שְׁאַלְתִּי עֲצָמִי, הָאֵם בְּחֶרֶת דּוֹקָא בִּי,
עִקְבְּתִי אַחֲרֶיךָ בְּמַבֵּט עֵקְבִי,
מִנְסָה לְזֹהוֹת דְּפוּס מְעוֹף סְמִלִי.

סִפְרוּ לִי בִּילְדוֹתִי, כִּי פֶּרֶפֶר הוּא יְחוּדִי,
נוֹשָׂא בְּכִנְפָיו נִשְׁמָה אֱלֹמוֹתִית,
שֶׁל אָדָם יִקָּר שֶׁפֶרֶשׁ מִן הַחַיִּים,
הַמַּעֲבִיר מְסַר מַעוֹלָמוֹת אֲחֵרִים.

וּבְעוֹדֵנוּ צוֹעֲדִים יַחְדָּיו, מוֹל הַיָּם הַגָּלִי,
מִצְאֲתִי בָךְ אֶת נִשְׁמָתָה שֶׁל אֲמִי,
מְעוֹפֶפֶת בְּקִלְיוֹת, נְטוּלַת כְּאֲבִים,
חִפְשָׁיָה מֵהַסֶּבֶל שְׁאֵחַז בָּהּ בְּחַיִּים.

מְבִינָה שֶׁהִגַּעְתָּ לְלוֹוֹת אֶת דֶּרֶכִּי,
לְהַעֲבִיר לִי מָסָר שְׁאִינֶנִּי לְבַדִּי,
שֶׁתְּמִיד תִּהְיֶי אִתִּי, מַעֲבֵר לַגִּשְׁמִי,
חִקּוּקָה בְּלִבִּי, בְּנִימֵי נִשְׁמָתִי.

דווקא עכשיו שירלי שמואל

דוֹקָא עֶכְשׁוֹ
כְּשֶׁהִפְצָעִים עוֹד
טָרָם הַגְלִידוֹ,
דוֹקָא עֶכְשׁוֹ
כְּשֶׁהִדָּם עֵדִין נָגֵר,
כְּשֶׁהִידָּם עֵדִין
מִמֵּתִינָה לַמָּגֶע,
כְּשֶׁהִלֵּב,
אֶךְ לִפְנֵי רָגַע,
נִשְׁבֵּר.

דוֹקָא עֶכְשׁוֹ
מִחִפְשֶׁת אֶת מִי שִׁיוֹכֵל
לְהוֹשִׁיט יָדוֹ לַמִּכְחֹל,
לְהוֹסִיף מֵעַט צָבַע
לְעוֹלָם שֶׁנִּצְבָּע כָּלוּ בְּאֶפֶר.

דִּוְקָא עֲכָשׁוּ
מִבְקָשֶׁת לְצַבֵּעַ אֶת הַשָּׁחַר
הַגָּדוֹל, שְׁיַמְלֵא אֶת הַכֹּל,
בְּחִיכֵי יְלָדִים
שֶׁאֵת הַלֵּב מְמַלְאִים,
בְּרִפְרוּף פְּרָפְרִים.

שְׁמָחָה אֵין־סוֹפִית
שֶׁתֵּאִיר
וְתַחֲזִיר אֶת הָאוֹר שֶׁהָחִוִּיר,
שֶׁנֶּעְלַם לוֹ – אֵי־שֵׁם,
לֹא הִתְרַעָה,
לֹא אוֹתוֹת אֶזְהָרָה.

פרפר סגול אלה בר

לו הייתי פרפר,
הייתי מרחפת בשמי חיי הרכים כצמריר הגפן, הפחלים, העמקים.
שמי חיי הרחוקים כחיים אחרים מאותה האדמה האכזרית,
האפלה, בה הרגש בוער כלהבת הזעקה.
הנה אני כגלם עטופה בקטיפת חיי הנרקמת אט אט בין אצבעותי.
והתקוה, שלמדה לקפל כנפיה, תהיה לתנועה של אמת.
הנה אני כגלם,
אדע שמאדמה בוערת אדע שמכחל שמי חיי אהיה לפרפר
פרפר סגל.

מטמורפוזה הפוכה

נגה הראל

מטמורפוזה הפוכה:

לעתים הזמן נגלל לאחור,

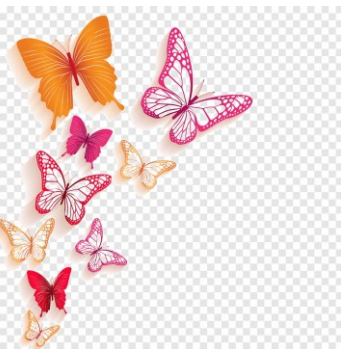
פרפר שב ומתכנס אל תוך החלל החשוך של הגלם אותו נטש

דרך חר המעוף.

כנף שברירית מתקפלת לתוך עצמה

הגלם נפרם לחוט משי דק מן הדק.

על-זמני חגי רטנר

כפרפר שאינו יודע
עת-יומו עתמולו
גם מחרתו לא ידע
יעוף ירחף עד יבוא יומו.

בו ביום יבוא
בו ביום יאסף
ועל כן
אין מכביד עליו סופו
לא רחים הוא לצנארו
אל אשר יוכל ויחפץ
יעוף ירחף
את חיי יומו ימץ
לתוכו יאסף
מזרעי חייו יאביק
גם יתן לאחר.

אֱלֹהֵי תַנְנִי וְאַהֲיָה כְּפָרֶפֶר בְּעוֹלָמִי
הִזָּה הַיּוֹנֵק גַּם מַעֲנִיק
לְהִיּוֹת גַּם אֲנִי
יוֹם בְּיוֹמוֹ
חֲלָהּ בְּשִׁרְשֶׁרֶת הַחַיִּים
מֶלֶךְ יַחֲיד אֵל חַי הָעוֹלָמִים.

היום שלפני לילך מאיר

אף פעם לא חשבתי שתקוה יכולה להיות מפחידה,

עם פרפרים בבטן

זהירה ועדינה,

ושברירית כל כך.

כמו ללכת על קצות האצבעות

בלי להרעיש,

בלי להפריע את השקט והצפיה הזו.

כמו לשמר סוד,

שאיש לא ידע.

כמו לחכות לספר על הריון חדש,

תקוה כזו שממלאת את החזה

ובו זמנית מיצרת רעידות בכל הגוף.

הס מלשמוח, הס מלהרעיש.

עד מחר.

עד שיהיה איתי ומוחשי.

עד שייחזרו אלינו

לתמיד.

נמפית פרפרית

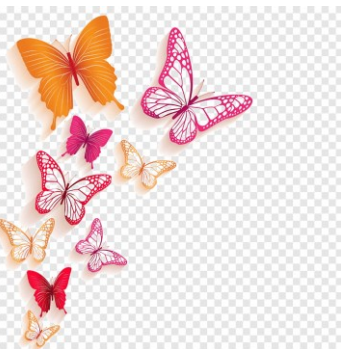
אסתר א. קאפח

נמפית פרפרית התארכה בסלון
כאורחת לרגע נחה על הפרח
וחרדה לשוב לגנה דרך החלון
המצע פה יבש שונה מהטבע.

בחוץ שורק לה אהבה פרפרון
מנפנף בכנף עטור צבע
מביט בה באזלת יד ותמהון
רשת חסמה לה הפתח.

בבואי לפתח פרחיה אל צאלון
ברקוד דרור חגה הרגע.
רחף כמגנט כלפיה פרפרון
בדואט אהבה דרך הטבע.

טיפול פוריות

שירי ארד־איבצן

שואבים מגופך
גלמים
של תינוקות
הם יגיעו
את מאמינה
וזכרת
פרפרים שראינו
במוזאון אז בהולנד
מרגישה אותם
מרפרפים
כנפים צבעוניות
בתוך המבחנה
יודעת שיגיעו
יחזרו
ויעופו לחפשי.

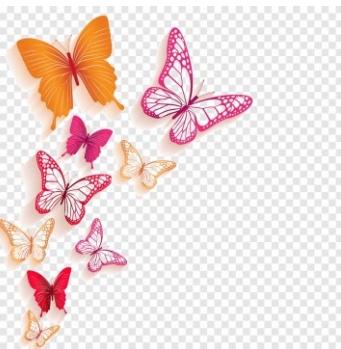

פרפרים יכולים אורטל הילה חייט

פרפרים יכולים ללמד
בני אדם
לחיות את הרגע
להעריך את התהליך
ולחקור את החפץ.

מטמורפוזת

יהורם גלילי

בוקע במקורי קלפת רחם,
משיל בחול נשל יבשושי,
מגיד נוצות מעור שמנוני,

מנער קשקשי דג
משערותי המכסיפות,
משיר את זימי
עם כל טפת אור,

פושט שריון צב מכביד
מעצמותי המרחפות,
ממס את דרכי מבעד
לפקעת חלומותי,

מרחף כגלם שלפיתע
מצמיח כנפים.

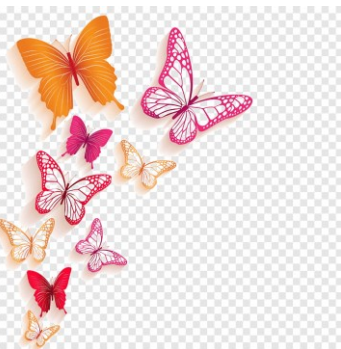
הנאת הרגע תמר דוד־כריספי

פִּרְפָּרִים מְתַעוֹפְפִים
מַעַל שְׂדֵה מְרִהִיב בִּיפּוֹי:
גּוֹמְעִים אֶת חֻמָּה שֶׁל הַשֶּׁמֶשׁ
וְצוּר פָּרְחֵי בֵר סִסְגוֹנִיִּים.

חֲדָשִׁים עָרְגוּ לְאֵבִיב,
וְכַעַת גּוֹפֶם הִקְטֵן אֵינֹו נָח.
דָּבָר אֵינֹו מְעַרְעֵר אֶת חַיֹּתָם:
לֹא רָעַשׂ כְּלִי הַתְּעוֹפָה,
לֹא צִעְדֵי הַטִּילִים
וְלֹא הָעֲצִים הַמִּתְמָרִים.

מִחְזוֹר חִיֵּיהֶם הִקְצֵר
אֵינֹו מְטָרִיד אֶת מְעוֹפֶם,
הֵם נוֹשָׂאִים מְגִינֹות שֶׁל אֹור,
כְּנָפִים בּוֹרְקוֹת בְּרוּחַ הַקֶּלֶה
וְרוֹכוֹת צְבָעוֹנֵיהֶם מְלֻטָּפֹת
כָּל נִשְׁמָה.

ליער יש פרפרים בראש

נטע גנור

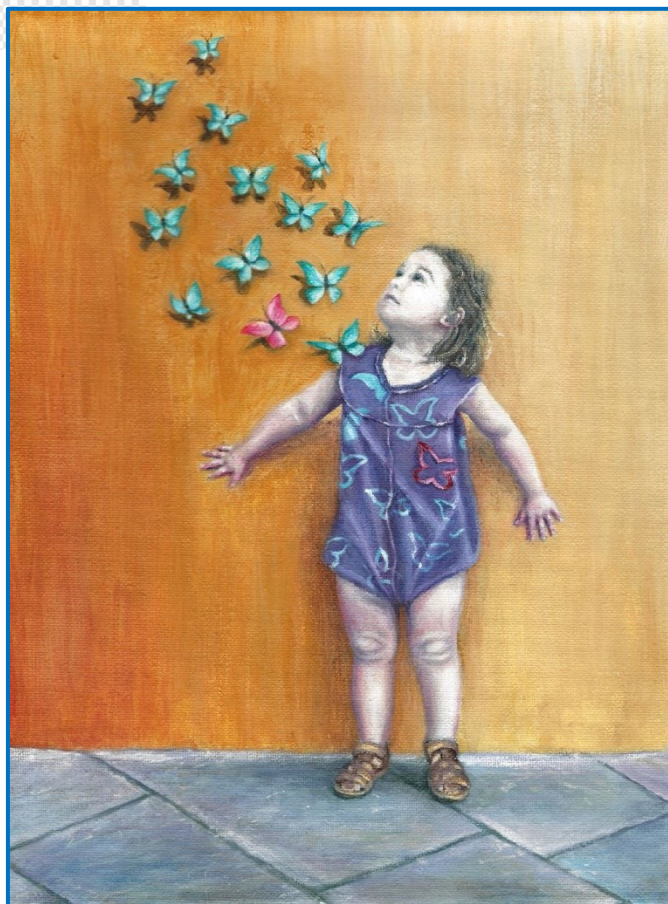
ליער יש פרפרים בראש.
הם צצים כשהיא מתחילה לחשש.
כשהם בתוכה היא כלי-יכולה,
אף אתגר לא יכול לעמד למולה,
דרך קירות היא יכולה לעבר,
איש לא מצליח אותה לעצר.

לפעמים הפרפרים בורחים מראשה
ואז הם עושים כרצונם, בלי בושה!
פעם, כשהיא במשחק התחבאה
הם חגו מעל – וחשפו מחבואה...
הם קצת שובבים, פרפריה של יער,
לפעמים מכעיסים וגורמים לה צער.

כשהם לא עמה, אוכל לה כחה,
היא נהיית מפחדת ולא בטוחה,
אך תמיד הם חוזרים – זה ממש מרגש,
כי עמם בטחונה העצמי מתחדש.

אולי עוד יגיעו ימים אחרים
שהיא לא תזדקק עוד לשום פרפרים
ולא תצטרך שיהיו אִתָּה יחד,
ואז תשלחם לשלום, בלי כל פחד.

איור: נטע גנור – באדיבות ארגון אמני הציור בפה וברגל הבין־לאומי

כנפיים של דם יבש

קרן טייכמן

האור בסלון היה דל, סוג של צהוב עכור שנדמה היה שאינו מאיר את החדר אלא רק חושף את האבק שרבץ על מדפי הספרים. ריצ'רד ישב בכורסת העור הישנה, זו ששקעה במרכזת כמו הבטחה שהופרה. הוא החזיק כוס ויסקי זול, והקרח הקיש בדפנות הזכוכית בקצב של שעון מעורר מקולקל.

על הווילון הכבד, שפעם היה בצבע יין והיום דמה יותר לדם יבש, נח פרפר.

זה לא היה פרפר של אביב, מהסוג שרואים בגלליות או בפרסומות לביטוח חיים. הוא היה גדול, כנפיו רחבות ומחוספסות, בגוונים של חום לילי ואפור של בטון רטוב. שוליו היו פרומים מעט, כאילו מישהו גזר אותם במספריים קהות בכהונה חפזה.

"מרין", הוא קרא בקול צרוד.

היא לא ענתה מיד. הוא שמע את רעש המים במטבח, את נקישת הצלחות המונחות אחת על השנייה — צליל של שגרה שוחקת. כשהיא הופיעה בפתח הדלת, היא ניגבה את ידיה במגבת מטבח שהיו עליה כתמי שומן ישנים. שערה היה אסוף ברישול, וכמה קווצות נדבקו למצחה המיוזע.

"מה?" היא שאלה. היא לא נכנסה לחדר. היא נשארה לעמוד על הקו המפריד בין הפרקט למרצפות, הגבול הבלתי נראה של הטריטוריות שלהם.

"תסתכלי על זה", הוא החווה בידו לעבר הווילון.

מרין צמצמה את עיניה. היא נראתה עייפה, עייפות ששום שינה לא תוכל לתקן. "זה פרפר, ריצ'רד. זה הכל." "הוא נראה כמו חתיכת בד שנקרעה ממעיל," אמר ריצ'רד. הוא הניח את הכוס על השולחן. "הוא לא זז. הוא שם כבר שעה. חשבתי שהוא מת, אבל אז ראיתי את המחوشים שלו. הם זעים, כמו אנטנות שמנסות לקלוט שידור ממקום רחוק."

מרין התקרבה בצעדים שקטים. היא נעמדה לידו, אבל לא קרוב מדי. הריח שלה היה תערובת של סבון כלים ושל משהו אחר, עמוק יותר, שהזכיר לו ימים שבהם הם עוד היו יוצאים לטיולים בשדות, לפני שהשתיקה הפכה לדירת קבע בבית.

"אולי הוא פשוט מחכה שהלילה ייגמר," אמרה בשקט.

"או שהוא מחכה שמהו יקרה," אמר ריצ'רד. "את יודעת, הפרפרים האלה, הם חיים רק כמה ימים. כל רגע שהם יושבים ככה, על וילון מאובק בבית של מישהו שהם לא מכירים, זה בזבוז של אחוז ניכר מהחיים שלהם. זה פשע, אם חושבים על זה."

מרין הביטה בפרפר. הכנפיים שלו רעדו קלות, רעד כמעט בלתי מורגש, כמו מיתר של כינור שנפרט ביד רעועה. "אולי הוא לא מבזבז זמן. אולי זו הדרך שלו לנוח. לא לכולם יש כוח לעוף כל הזמן, ריצ'רד. גם אם החיים קצרים."

היא הושיטה יד, כאילו רצתה לגעת בכנף הפרומה, אך עצרה במרחק של סנטימטר. היא ידעה שהמגע הקל ביותר יסיר את האבקה הדקה, את הנשמה של הכנף, וישאיר את הפרפר נכה, מקורקע לנצח.

"פעם אמרת לי שאני כמו פרפר," הוא אמר פתאום, וצחוק קצר יובש נפלט מגרונו.

"הייתי צעירה", היא ענתה, והחזירה את ידיה לכיסיה הסינר. "וחשבתי שצבעים זה דבר שנשאר לנצח. לא ידעתי שפרפרים יכולים להפוך לעש שנובר בבגדים בארון."

השתיקה חזרה, כבדה וסמיכה. הפרפר פתח וסגר את כנפיו בתנועה איטית, כמעט טקסית. היה בזה משהו מייאש, יופי שהיה כל כך קרוב להתפוררות.

"אני אפתח את החלון", אמר ריצ'רד. הוא קם בכבודות.

"אל", אמרה מרין. "בחוץ קר. הוא יקפא."

"כאן הוא ימות מרעב", הוא ענה. הוא ניגש לחלון, ממש ליד הפרפר. הוא יכול היה לראות את העיניים השחורות והקטנות שלו, חרוזים של חושך שמשקפים את פניו העייפות. הוא פתח את המנעול. הרוח הקרירה של הערב חדרה פנימה, מניעה את שולי הווילון.

הפרפר לא זז מיד. הוא נשאר צמוד לבד, נאחז בסיבים כאילו היו הדבר היחיד שמחזיק אותו בעולם. ואז, בדחיפה קטנה של הרוח, הוא התנתק. הוא לא עף בקו ישר. הוא התנדוד באוויר, נפילה שהפכה למעוף, חתירה נואשת כנגד הזרם השחור של הלילה, עד שנעלם בין צללי העצים.

ריצ'רד סגר את החלון ונעל אותו. הוא חזר לכורסה, אבל לא התיישב. הוא הביט במקום שבו הפרפר היה קודם. נשאר שם סימן קטן, כמעט בלתי נראה, של אפור על רקע היין.

"הוא יצא", אמר.

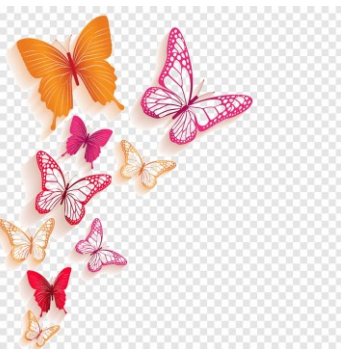
"כן", אמרה מרין מהפתח. "הוא יצא."

היא חזרה למטבח.
ריצ'רד שמע שוב את רעש המים.
הוא הרים את כוס הוויסקי שלו, אבל הקרח כבר נמס לגמרי,
והמשקה היה דלוח וחסר טעם.

פרפור חדרים

לילך מאיר

פרפרים בבטן זה לרב חיובי,
אך הבקר הפרפרים הגיעו מחסר.
מעדף אי־שקט.
הם משוטטים לי בגוף, בעקר במרכז,
גורמים לי להיות פקעת עצבים.

רק אתמול הם הגיעו
מהתרגשות גדולה,
מעלית מדרגה,
מתחושה טובה.

היום הם החליפו תחפשת או צבע.
אני רגילה לראות
פרפרים לבנים או צבעוניים.
אך ברגע זה הם חומים ואפרים.
צבע לא שמח שקצה.
דהוי.

בוא נקוה שמחר
יגיעו להם פרפרים
בזרד עז וכתם זורח.
כאלה שגורמים לחיך ולשמוח.
להתחיל את היום בפרפור חזרים.

מות העש

נגה הראל

* לקדרי

במקום בו את נמצאת עכשו
את סוגרת את כותרות כל הפרחים,
את פרחי האביב ופרחי הסתיו.

ואני אפלו לא ידעתי
שאני פרח סתיו
עד שהכרתי אותך
הנחתי שאני פשוט פרח אביב
המאחר
מאוד
לפרח.

כיצד לאהב
את מי שאינו מרגיש
בנוח בעולם?
אולי רק דרך פלישה
למרחב.

האהבה מקרקעת.

כיצד לאהב את מי שאינו שם?

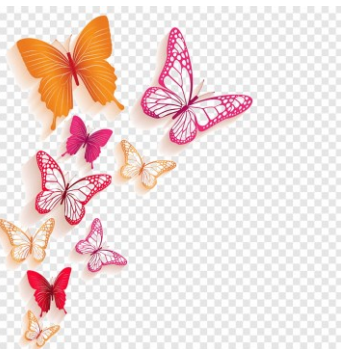
אינך נוכחת
במלוא הוויתר.

שוב נשמע
משק
כנפי השגעון
קרוב כל כך אליך.

האם דבר בשפתך?

צריך לדעת
מתי ללכת
לזהות את הרגע
המדויק
בו
הגיע הזמן
לחמק החוצה
מן העולם.

עש לילה חג סביב אור
 דמדומים אחרון.
 נגעת בידך
 ברפרוף
 בשולי השנה החדשה
 ומיד נעלמת לך.
 החדר נמלא
 עשי לילה
 המצליבים כנפיהם לכבודך.

אולי כל יצירה טובה כרוכה במות האם
 אבל הרבה יותר קשה להרג רוח רפאים מאשר מציאות.
 נהגת לומר שהכשרון
 הוא אחריות שעלינו לשאת בה.
 אני מבטיחה לשאת באחריות.

שירי ארד־איבצן

אני רואה אותך
פרפר חד־פעמי
בסכנת הכחדה
אני צידת חסרת רחמים
שפוצעת ואז טורפת.

לפעמים
אני רחומה, מצילה אותך
משנים חדות,
מפניות מסכנות,
מהעולם.

אני מתפללת ששתינו נצא מכאן בחיים
אך אם לא, לפחות ארגיש
בחיים
לרגע.

פריו לא יסוף מזרעו

חגי רטנר

היום קצר והמלאכה מרבה
וחיי החולפים
הולכים וכלים
עוד כמה אביבים נותרו לי לפרח
בטרם יבוא יומי.

אל תשאל
אל תחדל
כפרפר המסתער
בעת הגיעו אביבו
אשר רק את שליחותו ידע
גם אחרי לכתו
ישובו לפרח פרחיו
גם פריו לא יסוף מזרעו.

להצמיח כנפיים אורטל הילה חייט

יש אנשים שעוזרים לך
להצמיח כנפיים
אחרים מלמדים אותך לעוף
יש אנשים שמראים לך
איך לנחות על שתי רגליים
לפני שהכאב הופך שקוף.

ריחוף עמית דרבקי־חן

חלמתי שאני פרפר,
מרחפת בשדות פתוחים.
כנפי צובעות את האויר
בצבעי שמים,
רואה עולם
של פרחים
ומים שקטים.

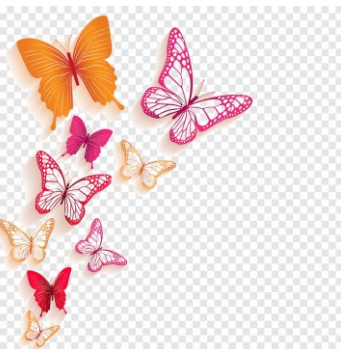
חפש נושא אותי
מעל גבעות ונהרות,
ולבי מלא שמחה,
נמזג עם הרוח.
כשהשחר עלה
העולם
קרא לי חזרה.

הַתְּעוֹרְרָתִי אֵשׁ,
כְּבוֹלָה לְשִׁרְשְׁרוֹת הַשְּׁגֵרָה
וּלְכַבְּלִי הַזְּמַן,
וְחֵלֹם הַפְּרָפֶר
עֵדִין לֹחֵשׁ בְּרֹאשִׁי,
לְכִי אֶל הַחֶפֶץ,
בְּרַחֲמֵי.

פרפר מיכל שחר

כמו פרפר נמשכת אל האור.
נפשי צפור דרור.
מלים כמעין פורצות,
לוגמת ומרווה נפש בתשווקה,
חפשיה.

לעתים הגוף נשרף, מתכלה,
חופש בעצמה נחשף ומתגלה.
והוא יקר מפז,
הוא, הוא זהב הנפש ופנינה,
בחיל ורעה
חפשיה.

שינוי לילך מאיר

הוא משוטט לי בגוף
עף למטה ולמעלה
עושה לי גלים
והרבה רגשות.

פעם מביא לי צפיה ושמחה
פעם חשש וחרדה.
הוא מתעופף לו רגוע,
אך מבחינתי,
הכל מבעבע.

הוא נוטע בי תקווה וגם פחד.
מיצר אצלי חדוה
וגם אי־שקט.
הוא הכל
מהכל.

מִרְפָּרֶךְ וּמִכְפָּרֶךְ,

מִצַּד לְצַד

מְכִין אוֹתִי לְשִׁנּוּי.

לְמַעַבְר.

יֵשׁ עוֹד זְמַן,

אֲבָל הוּא כָּבֵד כָּאֵן.

פְּרֶפֶר לָבֹן, קֶטָן.

מְכִין אוֹתִי לְקִיץ שְׂיָבוֹא

וְאֵתוּ טִלְטֵלָה נּוֹסֶפֶת.

בֵּית חֶדֶשׁ, חֲבָרִים לֹא מְכָרִים.

הוּא מְכִין אוֹתִי לְבָאוֹת וּלְחֹסֶר וַדָּאוֹת.

הוּא בְּטוֹחַ שֶׁבְּסוֹף, יִהְיֶה לִי נָעִים.

וְהָאֶמֶת, שְׁגָם אֲנִי.

כִּי הוּא אֶתִּי.

פרפר מינה גורל

חי יום אחד
צריך להספיק כל כך הרבה
ביום אחד,
בחיים שלמים.
ומה עושה הפרפר בחייו?
פשוט עף
עף פשוט
וזה הכל,
וזה עולם ומלואו.

עדנה אפק

כְּמוֹ אֶלֶף פְּרָפְרִים
נוֹגְעִים וְלֹא נוֹגְעִים
מֵעֲבִירִים
אֶבֶק פְּרָחִים
בִּיחַד,
כְּאַחַד.

כְּמוֹ אֶלֶף ילָדִים
מִשְׁחָקִים
קוֹטְפִים פְּרָחִים
צָדִים הַפְּרָפְרִים
בִּיחַד,
כְּאַחַד.

תֵּן לִי לְאַהֵב אוֹתָךְ.

רפרוף הפרפר אסף קורן

פֶּרֶפֶר זֶה בְּהִפּוּךְ רֶפְרוּף.
הַפֶּרֶפֶר נִשְׁעָן עַל חִיצוֹנִיּוּתוֹ וְלֹכֵן רַק מְרַפֵּר בֵּין הַפְּרָחִים.
הוא אינו מַעֲמִיק לַתְּהִלָּה שְׁעֵבֵר.

פרפרים שירלי שמואל

את צועדת לבד.
כבר מזמן
אינך חוששת
ממה שיאמרו,
מאיר יסתכלו,
מאיר יגיבו.

את עומדת זקופה.
אין לך מה להסתיר.

מזמן כבר
שכחת
היכן הנחת את עצמך.

וכל יום מחדש
את בוחרת
לגלות את חרותך.

מִשְׁמֶרֶת
אֶת כָּל מָה שְׁנִכּוֹן וְרֹאיוֹ לָךְ,
וּמִנְחָה אֶת יוֹמֶךְ
בְּעֶרְךָ וּבְתִבּוּנָה.

אֶת יוֹדְעֶת
הַכִּי טוֹב
כִּיצַד לְגַדֵּל
פְּרָפְרִים בְּלִבֶּךָ.

עשי לילה

נגה הראל

בשעת דמדומים
התאספו כל עשי הלילה על סף ביתי
אך אני
סגרתי את הדלת
עם סורג
ובריח
ולא נתתי לאף אחד מהם
להכנס
פנימה.

כנפים קמוטות נשרו
אחת
אחת
מרב צער.

בבקר הבריקו באור כפנינים
ביצים שהטילו על כותרות הפרחים בגן.

ואין

שום פלא

שאחרו הפרחים לפרח.

נוטר רק עש אחד

יחיד

כמעט ולא נתן היה להבחין בו

לא היה ספק בלבי

שזו את.

כנפיו הכחות התבררו עד כדי שקיפות

והתכנסו אל תוך עצמן.

אבל

האנטנות המזהבות הפנו כלפי השמים.

ולמשה שבריר של שניה

כנף נגעה בכנף,

את התעופפת לדרכך

ואני לדרכי.

אני

רק מתרחקת עכשו.

פרפר

שירי ארד־איבצן

הַעֲדִינוֹת הָעֶצְמָתִית כְּשֶׁאֵת נֹחֶתֶת עַל כְּתָפִי.
 גּוֹפִי מִחֲזִיק אוֹתָהּ, מְרַפֶּרֶת עַל פָּנִי. עֵינֵי עֲצוּמוֹת.
 אִם רַק הֵייתִי יְכוּלָה, הֵייתִי מְעֻרְסֶלֶת
 אֶת הַכִּנְפִּים שֶׁלָּהּ בֵּין זְרוּעוֹתַי,
 וְכָךְ נוֹשֶׂאת אֶת עֲצָמֵי.
 הַמִּסְעַ מִתְאָרֵךְ.
 אֲנִי כָאֵן, תּוֹמְכֶת בָּהּ.
 רוֹאֶה אֶת הַגֶּלֶם שֶׁהֵייתִי,
 אֶת הַפְּרָפֵר שֶׁאֵת.

כשאלוהים בוחר להגזים

לילך מאיר

אלהים בחר להגזים היום,
בשעת שקיעה הוא זרק דליים של צבע בשמים
לקח מכחול,
ערבב, משך ומרח.
והתמונה שיצאה לו....
ללא מלים.
מפעים.
השמש לוותה אותי בדרכי הביתה מהצפון הירק.
משחקת אתי ועם העננים במחבואים,
נגלית ונסתרת, קורצת.
מזכירה לי כמה יפי מרפא וממלא.
הדרך התארכה לה,
אך לי זה לא אכפת.
דהרתי בלב צבעים עזים ועדינים,
ורד וכתם. סגל וכחל.
והנשמה פרפרה לה משמחה ופליאה.
אלהים הגזים היום...
לטובה.

מחזור חיים

חגי רטנר

ביצה

דַּע מֵאִין בָּאתָ וּלְאֵן אַתָּה הוֹלֵךְ ...
 הֵן גַּם אִם מְטִיפָה סְרוּחָה בּוֹאֶךְ
 מִמְקוֹרֶךְ אֶל תִּסָּב פָּנִיךְ
 אֶל נָא תִפְנֶה עֶרֶךְ
 הֵן דָּמָם בְּדָמֶיךָ
 צְרוּבִים בִּנְשֻמָּתְךָ.
 כְּאֶרֶן־הַבְּרִית הַנוֹשֵׂא אֶת נוֹשְׂאָיו
 לְכָל אֲשֶׁר יִשְׁאוּן רִגְלֶיךָ
 לַעֲד תִּשְׁאֹם וְהֵם יִשְׁאוּךָ.

זחל

הִכָּר עוֹלָמְךָ אֵלָיו נִשְׁלַחְתָּ.
 אֲדָמָה, עֲשָׂבִים, עֲצִים, עֲלִים,
 נֶשֶׁם, טַעַם, אֶכּוֹל וּבִלַּע,
 עַכְל עַד גְּמִירָא,
 אֵלֹהֵי חֲמִירֵי חַיִּיךָ
 בָּהֶם תִּבְנֶה עוֹלָמְךָ.

זַחַל אֶט־אֵט
 עוֹד לֹא עַת רִיצָה
 עוֹד תִּגִּיעַ שְׁעֶתְךָ
 בָּה כְּנֶפֶיךָ יִגְבִּיהוּ עוֹף
 לְקֶשֶׁט, לְהַפְרוֹת,
 לְהַפְרִיחַ עוֹלָמֶיךָ
 אוֹ אֵז גַּם הַשָּׁמַיִם יִהְיוּ גְבוּלֶיךָ
 אֲבָל כָּעֵת זַחַל הַסֵּכֶן עִם אֲדָמָתְךָ.

גולם

בְּטָרֶם תִּפְרֹשׁ כְּנֶפֶיךָ
 צִלַּל הָעֵמֶק־חֹדֶר אֶל פְּנִימִיּוֹתֶיךָ
 אֶל מְקוֹמְךָ מְקוֹם לֹא יֵדְעוּ אִישׁ
 לְהַעֲלוֹת מִשָּׁם אוֹרוֹת דְּגִנִּיזִין
 הַגְּלוּמִים בְּעֵצְמִיּוֹתֶיךָ, בְּעֵמְקֵי נִשְׁמָתְךָ.
 עִמָּם תֵּאִיר, תִּפְרָה,
 תִּפְרִיחַ עוֹלָמֶיךָ
 לְהַשְׁאִיר חַיִּים וְיִפִּי
 אֲשֶׁר טָרַם נִרְאָה בְּעוֹלָם
 וְאֲשֶׁר יִשְׁאָר
 גַּם אַחֲרֵי לִכְתָּךְ.

פרפר

הִנֵּה הַגִּיעָה שְׁעָתִי,
 בָּהּ אֶפְרוֹשׁ כְּנָפִי.
 הֵן גַּם בִּי נִתְּנָה יְפִי אֱלֹהֵי
 לֹא, לֹא אֶפְחַד
 לְעוֹף, לְרֹחַף, לְמִצּוֹת, לְרוּחוֹת,
 לְגִמְעַ לְקֶרֶבִּי
 בְּמִלְאוֹת נְנוּחָה מְעַנְנֹת
 עַד עִמְקֵי נִשְׁמָתִי
 עַד אֲבִיק אֶפְרִיחַ
 פְּרִיחֵי עוֹלָמְךָ אֱלֹהֵי
 שְׁנִיתָתוֹ בְּלִבִּי
 עֵתָה הֵיטֵב־הֵיטֵב אֲדַע
 כָּל עֵת הוּא עִתִּי
 כָּל עוֹד נִשְׁמָתִי בְּאַפִּי.

עדנה אפק
שירי ארד־איבצן
אלה בר
מינה גורל
גלית גז
יהורם גלילי
נטע גנור
תמר דוד־כריספי
עמית דרבקין־חן
נגה הראל
אורטל הילה חייט
קרן טייכמן
לילך מאיר
אסתר א. קאפח
אסף קורן
חגי רטנר
מיכל שחר
שירלי שמואל